

Den här berättelsen utspelar sig i en stor stad med

många vackra broar och många fattiga människor.

Just nu står en av de fattiga människorna på en av de vackra broarna och kastar ut en håv i den bruna floden som flyter genom staden. Det är en man och han är gammal och smutsig. Håven liknar till sin konstruktion de håvar som används för laxfiske i en annan stad med nästan lika många vackra broar men med färre både fattiga och rika människor.

Den gamle mannen låter håven sjunka, vilar en stund med armarna på broräcket och halar sen mödosamt upp sin tunga fångst. Den visar sig bestå av två skor, en halv stövel, delar av en sängbotten, plåtburkar, en stol med tre ben, tomflaskor och en mängd oidentifierbara föremål. Allt utom flaskorna, som han varsamt torkar, ja nästan polerar med en tygtrasa och placerar i en korg, kastar han tillbaka i floden.

Femton meter ovanför mannen, på en skranglig balkong till ett gråbrunt höghus med flagnande rappning står en blond kvinna och röker en cigarett. Novembermorgonens första bleka solstrålar lyser på kvinnans hår och på den fiskande mannens högra hand och får kvinnan att gunga lätt på huvudet och mannen att öppna och sluta sin hand.

Mitt emot kvinnan reser sig en metallglänsande skyskrapa. Inuti och utanpå den arbetar människor med orangefärgade hjälmar i stor brådska. Inom kort ska skyskrapan vara färdig och döpas till Waldorf Astoria Hotel av stadens borgmästare, förra årets Miss Aristokrat och sonen till hotellets amerikanske verkställande direktör, Donald Henderson Junior.

Kvinnan drar djupa bloss på sin cigarett och mannen på bron, som kanske heter Viktor, kastar ännu en gång ut sin håv i floden. Om någon timma, när hans korg är full, ska han bära den till en kiosk i närheten och sälja tomflaskorna. För pengarna ska han köpa en flaska vodka som han ska dricka upp. Sen ska han lägga sig i en portuppgång, breda håven över sig som ett täcke och sova ruset av sig.

Och kvinnan som heter Laura ska, om hon inte redan har gjort det, börja tänka på första gången hon träffade en man som heter Alexander.

Precis som då stod hon på balkongen och rökte sin morgoncigarett när hon upptäckte att hotellbygget, som stått halvfärdigt och övergivet så länge hon

kunde minnas, plötsligt och oväntat vaknat till liv och förvandlats till en sjudande arbetsplats. Luften var full av nya och energiska ljud och nere på marken rörde sig overallklädda människor medan en gul lyftkran majestätiskt svängde sin långa arm högt över Lauras huvud. I lyftkranens förarhytt satt Alexander.

Denne Alexander, som är en man med höga ambitioner och ett inte alldeles snövitt samvete och som ofta känner sig missförstådd och förfördelad, var för första gången i sitt liv nöjd med såväl sitt arbete som med sin arbetsgivare som var det amerikanska byggnadsföretaget Russell and Sons Inc. Lönen var den fyrdubbla mot vad inhemska företagare betalade och den betalades ut punktligt. Säkerheten på arbetsplatsen var god och Alexanders chef Joshua var rättvis och uppskattande. Och så var det arbetskläderna, inte att förglömma. Alexander älskade sin varmfodrade gröna overall med en liten amerikansk flagga längst ner på högra byxbenet och Russell and Sons Inc skrivet med orangefärgade bokstäver på ryggen. Samma orange färg gick igen i hjälmen som var så lätt och bekväm att man knappt kände att man hade den på sig. Men det bästa var ändå kängorna. Så fina skor hade Alexander aldrig ägt. Mjukt brunt skinn och kraftiga gummisulor så att man inte skulle halka och falla ner från stegar eller byggnadsställningar. Tillverkade i USA naturligtvis.

Den här speciella morgonen när Alexanders och Lauras första möte skulle äga rum tänkte Alexander på Gud medan han såg ut över sin stad. Morgonsolen glittrade i miljontals fönsterrutor. Så här måste Gud känna sig när han betraktar sin skapelse, tänkte han. Stolt och sorgsen.

Det skulle förresten inte förvåna honom om Gud hade sitt högkvarter i en lyftkran. Då och då vred han om spaken och lät kranarmen spela över den byggplats som är världen. Sen släppte han ner kroken och hämtade upp någon som kämpat färdigt.

Mitt i den tanken knastrade det i kommunikationsradion och Alexander ombads att hjälpa till med lastningen av stegsegmenten till den nya byggnadsställningen. Han lät omedelbart sin lyftkrok rassla ner mot marken där flitiga män tog emot den och började göra fast lasten.

Han låste linan och lutade sig bakåt i den bekväma förarstolen. Samtidigt mötte han Lauras ögon från balkongen och i blickarnas sammanstötning blixtrade det till så kraftigt att Alexander for bakåt i stolen.

Under resten av dagen var Alexander orolig och kände sig febrig och efter arbetsdagens slut klädde han snabbt om och letade sig fram till den port han räknade ut måste vara Lauras.

Laura såg honom på långt håll när hon kom hem från skoaffären där hon arbetade och hon kände omedelbart igen hans ögon. De hade samma blå färg som Paul Newmans, tänkte hon, och var så betvingande att hon blev yr i huvudet när hon såg in i dem.

Varje morgon när Laura går ut på balkongen och röker återupplever hon sitt och Alexanders första möte. När hon har kommit fram till mötet på gatan är cigaretten slut och hon släcker den mot balkongräcket och kastar ner fimpen på gatan. Sen lämnar hon balkongen och går in i köket.

Kaffet kokar just upp och hon drar pannan åt sidan och vrider om till sparlåga för att smälta vax i en liten aluminiumpyts. Hon lutar sig mot den varma spisen. Känner med pekfingret att vaxet har lagom temperatur och stryker det med en därför avsedd träspatel på huden mellan näsan och överläppen.

Äntligen dags för dagens första kopp kaffe. Försiktigt, så att vaxet inte ska spricka, öppnar hon munnen till en liten springa som hon håller kaffet igenom. Det sticker i skinnet när vaxet stelnar.

Framför spegeln i badrummet lossar hon försiktigt i ena kanten på vaxet och får fatt i en flik. Hon sluter ögonen. Andas djupt och sliter med ett gällt skri bort vaxet. Länge och njutningsfyllt betraktar hon den svarta mustaschen som flyttat från hennes överläpp till vaxbiten hon håller i handen.

Alexander vill ha henne hårlös överallt utom på huvudet. Där ska håret i gengäld vara så rikt att han kan vira in sina stora fingrar i det och till och med fläta det när han är på det humöret.

Alexander har många synpunkter på kvinnlig fägring. Han tycker till exempel bara om gyllenblont hår och han går så långt att han påstår att han inte kan få stånd tillsammans med mörkhåriga kvinnor. Därför blonderar Laura numera sitt kastanjebruna hår.

Hon lägger ifrån sig vaxmustaschen på handfatskanten och böjer sig fram mot spegeln. Då ser hon att hennes mörka hår har växt fram vid tinningarna och i benan. Det kommer Alexander inte att tycka om. Laura suckar och tar fram flaskan med vätesuperoxid ur badrumsskåpet. Hon dränker in en stor

bomullstuss med den klara vätskan. Metodiskt och tålmodigt baddar hon sin bena och sina tinningar blonda.

En stund senare sitter hon vid köksbordet och frotterar det nytvättade och nu till minsta strå gyllenblonda håret. Häller upp dagens andra kopp kaffe och lutar sig mot väggen. Lirkar fram en pall med ena foten och lägger upp fötterna på den. Sittande så här brukar Laura och Julia som är Lauras sextonåriga dotter inta sina måltider. Då har de TV-apparaten i rätt vinkel och kan äta och se på TV samtidigt.

Laura sluter ögonen och omedelbart är Alexander där. Hatten är bakåtskjuten i nacken, kamelhårsulstern öppen över den mörka välpressade kostymen, den bländvita skjortan och den mjuka beiga kashmirhalsduken. De blå ögonen glänsar, läpparna är fuktiga och han drar in henne i sin konjaks- och cigarrdoftande famn.

Men är det verkligen Alexander? Är det inte Clark Gable i Borta med vinden? Laura har sett filmen tre gånger. En gång tillsammans med Alexander och två gånger tillsammans med Julia.

Laura och Julia brukar prata om vem de helst skulle vilja vara av kvinnorna i Borta med vinden. Men ingen av dem kan bestämma sig. Ena dagen känner de sig som den goda och blida Melanie och dagen därpå vaknar de upp som den temperamentsfulla och bortskämda Scarlett.

En sak är de helt ense om oavsett om de känner sig som Melanie eller Scarlett. Det är att Rhett, det vill säga Clark Gable, är precis som en man ska vara och att det där sillmjölket Ashley som både Melanie och Scarlett älskar inte är något att ha.

Alexander bor tillsammans med sin mor Anna och sin hund Dara och Daras tre valpar i en husvagn som står i en skogsglänta i utkanten av staden. Dit flyttade de när Alexander fick sparken från Russell and Sons Inc och hyran för den lilla lägenhet han och modern bodde i fördubblades över en natt.

Numera är Alexander affärsman. Han köper och säljer och byter allt han kan komma över. Den gamla husvagnen har han till exempel bytt till sig mot en elvisp, en motorsåg och en bal toalettpapper med dollarsedlar på som han i sin tur bytt till sig mot något annat. Om ett par veckor tänker han sälja eller byta bort två av Daras valpar. Den tredje valpen har han lovat Julia.

Det är tidig morgon och Alexander står i gräset utanför husvagnen och riktar en ångande gul stråle mot en smal och rak tallstam. Elegant stödjer han lemmen med högra pekfingret. Ännu är det två timmar kvar till dess att Laura ska gå ut på sin balkong och röka och innan mannen som kanske heter Viktor ska kasta ut sin håv i den bruna floden. Inne i husvagnen sover modern. Hennes snarkningar hörs ut till Alexander.

Alexander tänker på Laura. Under sitt trettioåttåriga liv har han haft många kvinnor, men innan hans blå ögon mötte Lauras bruna hade han aldrig varit kär. Redan inifrån förarhyttens dunkel såg han att Laura inte var som de kvinnor han brukade umgås med. När han sen stod framför henne utanför hennes port och upptäckte hur liten och späd hon var, nästan som en prinsessa, drabbades han av en så stark kärleks- och beskyddarkänsla att han brast i gråt.

På kvällen gick Alexander och Laura på bio och såg Borta med vinden. Laura sa att hon tyckte att Alexander liknade Rhett och Alexander sa att han tyckte att Laura liknade Melanie. Alexander anlade mustasch så att han blev ännu mer lik Rhett och Laura blonderade håret så att hon blev en riktig prinsessa. Hon la sitt liv i Alexanders händer. Alexander tog så försiktigt i Lauras späda kropp och Laura värmdes Alexanders karga hjärta. De älskade varandra. De älskade varandra mer än Rhett och Scarlett och Ashley och Melanie tillsammans. Kysste varenda millimeter på varandras kroppar.

Först senare berättade Alexander om allt det hemska som värkte inuti honom. Det kändes som en böld, sa han, och om han inte var försiktig skulle det gå håll på bölden och då visste ingen vad som kunde hända. Kanske skulle Alexander döda någon. Inte Laura förstås, då dog han hellre själv.

Nej, till en början fanns inga farligheter i deras liv. Alexander prisade varje dag sin lyckliga stjärna. Han hade en kvinna som älskade honom och ett välbetalt arbete och en chef som tyckte att Alexander var den bästa kranförare han någonsin haft. Stark och uthållig, stadig på handen och med en falks skarpa syn, berömde Joshua. Hörsam och läraaktig utan att vara fjäskig när det gällde överordnade, fortsatte han, och uppmuntrande, drivande, rättvis och lojal mot underlydande.

Alexanders arbetslag minns honom särskilt för en händelse. Den inträffade en kulan måndag när stämningen på bygget var däven och dyster efter helgens utsvävningar. Under middagsrasten sprack molntäcket upp och den stora byggplatsen badade i sol. Karlarna samlades i klungor, tände sina cigaretter och blundade mot solen. När Stars and Stripes skrällde i högtalarna och talade om att rasten var slut förblev de orörliga, loja av solen. Alexander såg i ena ögonvrån hur en flaska gick laget runt. Samtidigt som den nådde honom kom Joshua gående med stora steg.

— Är ni döva? skrek han.

Stars and Stripes ljöd ännu en gång.

— Är ni döva? skrek Joshua en gång till. Rasten är över för länge sen. Rör på benen. Det här är inget vilohem utan en arbetsplats.

Alexander höll den förbjudna flaskan gömd bakom ryggen. Snart skulle Joshua vara framme hos honom och upptäcka den.

— Stopp, skrek Alexander plötsligt och Joshua stannade tvärt och svängde runt för att upptäcka den fara han trodde var å färde samtidigt som Alexander lät flaskan glida ner i sin rymliga overallficka. På marken hittade han turligt en hoptrasslad taggtråd som han höll fram mot Joshua för att visa att det var den han ville hindra honom från att snubbla på.

Joshua log lättat och tacksamt mot Alexander. Beundrande, förtjusta skratt hördes i bakgrunden och Alexander bugade skämtsamt åt alla håll.

— Det var solen, sa han på sin bästa TV-kursengelska och log sitt öppna och glada pojkgrin mot Joshua. Det var solen som fick oss att glömma tiden.

Tänk att han inte kunde hålla fingrarna i styr! Att han inte kunde motstå frestelsen att försöka smugla ut de där förbaskade amerikanska kängorna. Joshua var obönhörlig. En första varning var det inte tal om. Det här är ett amerikanskt företag, kom ihåg det. Alexander blev uppsagd med omedelbar verkan och det hjälpte inte hur många gånger han försäkrade att han bara tänkt ta med sig kängorna hem för att visa dem för sin far som var skomakare och förstod att rätt uppskatta ett fint läderarbete.

Till Laura och modern sa Alexander att Joshua gjort sexuella närmanden och att han inte kunde sköta sitt ansvarsfulla arbete med en judebög i hasorna som ständigt försökte kladda på honom. Därför hade han sagt upp

sig. Han fick båda kvinnornas sympati och förståelse men han tyckte sig se en skärva av tvivel i moderns ögon.

Redan före Waldorf Astoria hade Alexander sysslat med affärer. Efter uppsägningen utvidgade han sin rörelse. Störst pengar tjänade han på den hembrända vodka han köpte i tjugofemlitersdunkar av en bonde. Vodkan hällde han upp i flaskor med etiketter som det stod Smirnoff på och förseglade dem med de statliga kontrollbanderoller som han betalat mer för än för vodkan. Han hade sitt lager i ett övergivet skjul i närheten av husvagnen och varken modern eller Laura kände till hans vodkaaffärer.

Dessutom hjälpte Alexander Laura att skaffa turister till den rumsuthyrning hon på Alexanders inrådan börjat med. Han hade även lyckats få tag i en finsk affärsman som hyrde ett av Lauras tre rum som kontor och som betalade mer i månadshyra än vad våningen kostade Laura för ett helt år. Laura var numera så välbeställd tack vare sin rumsuthyrning att hon sagt upp sig från skoaffären där hon arbetat sen hon var sjutton år.

Ekonomiskt går det alltså ingen nöd på Alexander och Laura. Med kärleken är det besvärligare. Alexander tror inte att Laura älskar honom lika mycket längre. Förut var hennes blick alltid varm och hängiven så fort den vändes mot honom. Men den senaste tiden har något kritiskt smugit sig in i Lauras ögon och hur Alexander än ansträngt sig för att behaga henne har det kalla och hårda inte försvunnit. Några gånger, efter att ha styrkt sig med ett par glas, har han faktiskt slagit mot det och då har rädslan dragit en sky över Lauras pupiller och skymt isen för ett ögonblick. Då har Alexander tagit Laura i famn och kysst hennes älskade ansikte och bitt om förlåtelse och lovat att aldrig mer göra henne illa.

Alexander suckar djupt. Skakar huttrande av de sista droppar-na och stoppar in lemman i de varma långkalsongerna. Oroligt tänker han på det digra dagsprogram han har framför sig. Han ska laga frukost, hjälpa modern som är blind på ena ögat och delvis förlamad efter en hjärnblödning att stiga upp och klä på sig. Han ska hämta fyra dunkar vodka och buteljera för att senare leverera flaskorna till en av stadens nattklubbar. Innan dess ska han ha hunnit laga middag till modern och sett till att hon har allt hon behöver för dagen och natten som Alexander ska tillbringa hos Laura.

Redan nu vet han att programmet kommer att spricka och att både Laura och modern kommer att vara arga på honom före kvällen. Åter suckar han djupt. Arga människor är det värsta Alexander vet. Han är rädd för dem, framför allt när det är han som gjort dem arga. Inte vanligt rädd utan besinningslöst rädd. Han kan göra vad som helst för att få dem glada igen och hans

uppfinningsrikedom vad gäller komplimanger, presenter, glada tillrop och muntra skämt och upptåg är obegränsad.

Ibland händer det att Alexander i sin nit att göra någon glad gör någon annan arg. Då tar han sig omedelbart an henne eller honom med lika stor nit och ger sig inte förrän han lockat fram ett leende i det ilskna ansiktet.

En stor del av Alexanders tid går åt till att avvärja vredesutbrott. Allra räddast är han emellertid för sina egna.

Lauras dotter Julia föddes en morgon när syrenerna just slagit ut, solen sken het och gul och fåglarna sjöng som om det gällde livet.

Det gjorde det också.

Laura var dagens första patient på sjukhusets abortklinik. Hon var i sjätte månaden och hade inte förrän nu kommit sig för med att begära abort. Hon hade flera olyckliga kärleksaffärer och nästan lika många aborter bakom sig och tänkte på framtiden som en fortsatt räcka av tillkortakommanden vad gällde kärlek och gemenskap.

Kanske hade Laura ändå hoppats på ett under den här gången. Den blivande barnafadern var en bra karl med fast arbete och han spelade både fiol och dragspel och drack mycket mindre än vad Lauras tidigare män hade gjort. Ändå försvann han någon gång i slutet av fjärde månaden och hade inte setts till sen dess.

Aborten blev plågsam och långvarig, liknade närmast en förlossning, och Laura grät och skrek alltunder det att läkaren och sköterskorna behandlade henne allt omildare.

Hon fick skylla sig själv som inte kommit tidigare, tycktes de mena.

När allting äntligen var över slängdes fostret i en plåthink. Laura blödde kraftigt och fick i nåder lov att vila sig några timmar innan det var dags att bege sig hem. Hon lämnades ensam på sin brits och slumrade till.

Hon drömde sin favoritdröm. I den befann hon sig i en skog med höga gröna träd. Solen föll ner genom det skira lövverket och kastade solfläckar på hennes bara fötter.

Hon vaknade av ett gurglande, pipande ljud. Det kom från hinken och hon slog händerna för ansiktet och skrek. Ljudet i hinken upphörde. Laura hasade ner från britsen. Hon måste bort från sjukhuset. Smärtan skar genom underlivet och blodet rann nerför hennes ben när hon stapplade fram mot dörren.

På vägen mot dörren passerade hon hinken. Hon ville inte titta i den men när det gurglande lätet återkom drogs ögonen mot hinken utan att hon kunde hindra det.

Ett litet barn betraktade henne. Slemmigt och blodigt och förkrympt men ändå ett barn. Laura slet det ur hinken och tryckte det till sitt bröst. Tårarna rann nerför hennes kinder och hamnade på barnets blodiga hjässa. Kvidande snubblade hon omkring i rummet med barnet i famnen. Hon mumlade osammanhängande, någonting om att vad skulle hon nu ta sig till och om att det ändå inte var möjligt att hennes aborterade foster var ett barn och återigen frågade hon sig vad hon skulle ta sig till.

Barnet darrade kraftigt och Laura fick fatt på en filt från britsen och svepte in barnet i den. Sen rev hon lakanet i remsor och stoppade i trosorna för att hindra blodflödet utmed benen. Hon öppnade försiktigt dörren till korridoren och lyckades ta sig ifrån sjukhuset utan att bli sedd.

Först när Laura kom hem och lindade upp barnet och la det på sängen såg hon hur ynkligt det var. Kroppen var liten och förvriden, armar och ben var slappa och viljelösa. Det hade inga naglar på fingrarna och tårna, och navelsträngen hängde som en lång blödande orm.

Det var en flicka.

Lauras mor Olga tog sig an den lilla flickan. Kokade vatten och droppade i munnen med en rengjord pipett från en näsdroppsflaska. Tvättade den slemmiga blodiga kroppen och klippte av navelsträngen och surrade den med en bit björntråd. Till sist lindade hon in flickan i rena tygtrasor och la henne i Lauras famn.

Laura grät. Av glädje över det anskrämliga kryp hon höll i famnen och av fasa över att det skulle dö. Det rann ur alla öppningar på barnet. En grönbrun blodig vätska sipprade ur munnen och öronen och näsan och stjärten.

— Hon kommer aldrig att klara sig, sa modern, men hon ska i alla fall inte behöva dö odöpt.

En grannfru vid namn Nina sprang för att hämta prästen och återvände med honom efter en dryg timma. Han tände rökelse, svängde rökelsekaret över rummet, gjorde korstecknet och döpte den lilla till Julia.

På kvällen tog Nina, som hade ett eget spädbarn, Julia i famn och knäppte upp sin blus. Mjölken sipprade från den stora bruna bröstvårtan. Nina förde bröstvårtan över Julias ansikte och försökte putta in den i den lilla munnen som inte hade några läppar. Men Julia reagerade inte utan låg livlös i Ninas famn.

Laura grät. Olga grät. Då kom ännu en grannfru in i det lilla rummet. Hon hette Maria och förstod omedelbart vad som höll på att hända. Med hög och intensiv röst bad hon:

— Käre Herre, rädda detta lilla människobarn, låt det leva, käre Gud, håll det i dina händer, värm det, bevara det, beskydda det.

Laura och Olga och Nina föll in i bönen. De slöt sina ögon och bad och sjöng om vartannat, i dagar och nätter, tycktes det dem.

De bad för Julia, de bad för varandra och för sig själva och för Lauras pappa som hade supit ihjäl sig och för Julias pappa som var försvunnen och kanske också hade supit ihjäl sig och för Ninas bror som fått sparken och för Marias barnbarn som var narkoman.

— Hon suger, skrek Nina plötsligt. Hon lever. Hon suger.

Herren vare lovad. Den lilla munnen som bara var ett hål drog ihop sig till ett ännu mindre hål som sög rytmiskt på Ninas bröstvårta. Mjölken rann över ansiktet men en del måste ändå ha kommit in i Julia för plötsligt satte hon i halsen och hostade så att hon blev ännu blåare i ansiktet än förut.

Nina la henne vant över axeln och klappade henne på ryggen och stjärten tills mjölken steg som en fontän ur henne och hon återfick andan.

Julia överlevde. De första dagarna ammade Nina henne och sen tog Laura över. Det verkade som om organen inuti henne växte till sig och la sig på plats för det slutade rinna blod ur henne. På hennes fingrar och tår växte det

ut små skära naglar och en dag var den lilla hungriga munöppningen inringad av något som liknade läppar.

De fyra kvinnorna som hjälpt Julia att överleva blev alla hennes mödrar. De var ständigt samlade runt henne och deras kärlek var oändlig.

När Laura så småningom återgick till sitt arbete som butiksbiträde i den stora skoaffären tog modern och Nina och Maria gemensamt hand om Julia. Nina återtog ammandet men eftersom hon inte var helt ung och hade ammat många ungar i sina dagar hade hon ont om mjölk och det blev mindre och mindre över till hennes egen gallsrikande och ständigt hungrige son.

— Stora karln ska väl inte suga tutte, sa hon strängt till den sju månader gamle pojken och mosade en stor potatis som hon otåligt matade honom med.

Maria, som tidigare arbetat dagskift i glödlampsfabriken, ändrade till nattskift för att kunna vara så mycket som möjligt hos Julia. Det var förresten hon som fick Julias första tandlösa leende vilket gjorde de andra mödrarna mycket svartsjuka.

När Julia var tolv år såldes hyreshuset hon och hennes fyra mödrar bodde i till en holländsk affärsman. Nina och Maria evakuerades till varsin förort med sina familjer och Laura och Olga och Julia fick till allas förvåning en modern trerumslägenhet bara några kvarter från den gamla bostaden.

I början kom Nina och Maria ofta på besök, men vartefter de blev äldre och tjockare och orörligare alltmera sällan. Visst åkte Julia och hälsade på dem ibland men med tiden fick hon så många kamrater och intressen att det kunde gå månader mellan besöken hos de gamla kvinnorna.

Olga blev sjuk efter en kort tid i den nya fina lägenheten och dog i all tysthet. Och Laura fortsatte att gå från famn till famn, alltmer desillusionerad. Hon var en av dessa kvinnor om vilka man säger att de blir med barn bara man tittar på dem. Numera såg hon emellertid till att hon fick en tidig abort.

De brustna illusionerna har inte satt några spår i Lauras ansikte och Alexander är inte den ende som tycker att hon ser ut som en prinsessa. Men ännu vackrare, ännu ljuvare är Julia med sitt gyllenblonda hår, sina blå ögon, sina täta svarta ögonfransar och sin välformade mun i vars inre de vita tänderna alltid tuggar på någonting. Tuggummi, tabletter, godsaker,

solroskärnor mal runt därinne och dämpar tillfälligt den gnagande hunger hon ofta känner och som man kan gissa har att göra med hennes första ensamma timmar i hinken.

Snart ska hon komma ut i köket och fråga Laura om det inte finns något att äta och Laura ska duka fram alla godsaker hon köpt åt dottern. Smör och bröd, saltgurka och skinka, ost, honungskaka, jordgubbsyoghurt och Julias favoritchokladdryck Dinky.

Varken smöret eller honungskakan eller Dinkyn är med i den dietlista Julia fått av monsieur Silver på skönhetsinstitutet Beauty Princess, men det struntar Laura i. En sextonårig flicka måste få äta sig mätt, fattas bara annat.

Monsieur Silver har upptäckt Julia. En eftermiddag för fyra månader sen följde Julia med en väninna till Beauty Princess och knappt hade de kommit innanför dörren förrän monsieur Silver kom emot Julia och sa att han skulle göra henne berömd och ännu vackrare än hon redan var. På sin dator komponerade han ett träningsprogram åt henne, han undervisade henne i hur hon skulle föra sig och tala, talade om vilken frisyra som passade henne och predikade näringslära för henne.

Laura blir rasande när hon tänker på monsieur Silver. Han har lärt Julia en massa dumheter som till exempel att hungern är kvinnans farligaste fiende men att den med rätt behandling kan förvandlas till hennes bästa vän och bli drivfjäders till stordåd, ära och berömmelse.

När Laura protesterade mot all tid Julia tillbringade på skönhetsinstitutet och sa att skolan och en bra utbildning ändå måste komma i första hand för en ung flicka, meddelade Julia att monsieur Silver sagt att en kvinna som väger hundra kilo aldrig kan bli lycklig, hur begåvad och välutbildad hon än är.

— Jag förstår ingenting, sa Laura, du väger väl inte hundra kilo.

— Hungern är kvinnans farligaste fiende, upprepade Julia, och dessutom är monsieur Silver nästan färdigutbildad psykolog.

För en månad sen resulterade monsieur Silvers psykologiska kunnande och Julias skönhet och hörsamhet i att Julia valdes till årets Miss Chic. När Julia fyller arton räknar monsieur Silver med att hon ska vinna landets största och mest ansedda skönhetstävling och bli Miss Aristokrat.